23. Örminge, Kuddby sn, Björkekinds hd.

Pl. VII. Fig. 2 (B. 836).

Litteratur: B. 836; L. 1110; W. 36; P. A. Säve, *Reseber.* 1861, s. 40.

Runstenen har enligt P. A. Säve för en 8, 10 år sedan blivit flyttad till Björklund, där nu ingenting av dess ristning finnes i behåll. Höjden har enligt måtten i B. 836 varit 1,94 m, största bredden nedtill 1,59 m, i toppen 48 cm.

Enligt B. 836 hava runorna varit följande:

þurlakʀ : lit : raisa : stain : þina : eftiʀ : rouþa : faþur : sin : auk : eftiʀ : kuna :
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

I **rouþa** har **o** formen ᚦ.

Det är sannolikt, att **þurlakʀ** betyder *Þorlākʀ*, isl. *Þorlákr*. Adj. 'röd' förekommer emellanåt som namn, isl. *Rauðr*, fsv. *Røþ(er)*, men i svag form synes det blott finnas som binamn, t. ex. *philippus røþæ*, Upl. L., præf. Måhända är därför detta **rouþa** ock ett binamn.

Översättning: Torlak lät resa denna sten efter Röde, sin fader, och efter Gunne.

---

24. Örminge, Kuddby sn, Björkekinds hd.

Pl. VIII. Fig. 1.

Såsom trappsten till en mindre byggnad hos Jonsson i Örminge låg vid mitt besök 1891 foten av en runsten med nedersta ristningen i behåll men sades skola ställas upp i trädgården, vilket dock ej ännu skett 1907. Ämnet var gråsten. Längden var 1,28 m, bredden vid slutet av slingan nedtill 68 cm, upptill 57 cm, i fotändan 36 cm. Runslingan var 9 cm bred, avståndet mellan linierna efter mitten, förmodligen korsfoten, 13 cm.

Av huvudslingan finnes till vänster, vad som synes vara ormens huvud, platt med ovala eller runda ögon, vilkas linier ej noggrant kunna fastställas, och till höger stjärten med åtta runor.

R. 1 är **f**, nedre kännestrecket 7 cm kan ej följas in till staven, av vilken 2,5 cm nedtill finnes i behåll. R. 2 måste betyda **t**; staven ovan kännestrecket är rak och djup, nedom gropig; kännestrecket, 4 cm, är djupt och tydligt, går snett uppåt höger från stavens mitt, slutar 1 cm under övre slinglinien och fortsättes möjligen av en grop t. v. om staven, vilken grop dock snarast synes självständigt tillkommen; den ter sig som en avvikning nedåt vänster av övre staven. R. 2 är icke ↑, ty spår av kännestreck till ↑ finnas alls icke, och stavens översta del med omgivning är synnerligen väl bevarad. Om